

Białystok, 27 marzec 2015 r.

[...]
[...] Sp. z o. o.
[...]
[...]

[...]

Interpretacja Indywidualna Przepisów Prawa Podatkowego

Prezydent Miasta Białegostoku działając na podstawie art. 14j oraz art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.) w związku z wnioskiem z dnia 23 grudnia 2014 r. (data wpływu do tutejszego Urzędu: 02 stycznia 2015 r.) [...] Spółki z o.o.¹ z siedzibą przy ul. [...] w Białymstoku, o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego

uznaje stanowisko Wnioskodawcy odnośnie zagadnienia przedstawionego
we wniosku 23 grudnia 2014 r. za nieprawidłowe.

Uzasadnienie

STAN FAKTYCZNY

Wnioskiem z dnia 23 grudnia 2014 r. (data wpływu do tutejszego Urzędu: 02 stycznia 2015 r.) [...] Spółki z o.o. z siedzibą przy ul. [...] w Białymstoku, zwrócono się do tutejszego organu podatkowego o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie Wnioskodawcy, dotyczącej opodatkowania podatkiem od nieruchomości kontenerów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r.²

Z przedstawionego w wyżej wymienionym wniosku (zaistniałego) stanu faktycznego wynika, że: Spółka „prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wykonywania montażu konstrukcji stalowych, instalacji sanitarnych, wentylacji i klimatyzacji. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystuje przenośne kontenery, będące konstrukcją ze stali uzupełnione płytą warstwową styropianową, posiadającą instalację elektryczną, która nie jest wbudowana na stałe. Kontenery są przemieszczane w zależności od miejsca prowadzenia budowy.”

W kontekście powyższego, Wnioskodawca zwrócił się do tutejszego organu podatkowego o wyjaśnienie: **„Czy obiekt kontenerowy podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.)?”**

STANOWISKO PODMIOTU UPRAWNIONEGO DO ZŁOŻENIA WNIOSKU

¹ Dalej wskazywana również jako „Spółka” oraz „Wnioskodawca”.

² Dalej wskazywana również w skrócie jako „u.p.o.l.”

W piśmie z dnia 23 grudnia 2014 roku Spółka przytoczyła definicje budowli, o których mowa w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych (art. 1a ust. 1 pkt 2) oraz w ustawie prawo budowlane (art. 3 pkt 3 – ze wskazaniem, że w tym przepisie tymczasowe obiekty budowlane nie zostały wymienione jako budowle). Zaznaczyła ponadto, że obiekty kontenerowe znalazły się w definicji tymczasowych obiektów budowlanych z art. 3 pkt 5 prawa budowlanego (zgodnie z którym, są to obiekty budowlane przeznaczone do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziane do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekty budowlane niepołączone trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe).

W powyższym wniosku, Spółka powołała się na uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2014 r. (sygn. akt. II FPS 11/13), na podstawie której stwierdziła, że „tymczasowy obiekt budowlany podlega opodatkowaniu, gdy:

1. jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 pr.bud. lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej,
2. budowlą stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b pr.bud,
3. jest związany z prowadzoną działalnością gospodarczą.”

Odnosząc się do powyższego, Wnioskodawca stwierdził, że:

1. pierwsza z ww. przesłanek nie jest spełniona w przedmiotowej sprawie, gdyż „kontener stanowiący tymczasowy obiekt budowlany nie jest budowlą wymienioną wprost w art. 3 pkt. 3 pr.bud., jest natomiast wskazany wprost w art. 3 pkt. 5 pr.bud. W żadnych przepisach prawa budowlanego ani w załącznikach do tej ustawy kontenery nie są wymienione jako budowle”;
2. druga z ww. przesłanek nie ma zastosowania w danym stanie faktycznym, gdyż:
 - „Zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. b pr.bud. przez obiekt budowlany należy rozumieć ‘budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami’. Całość techniczno-użytkowa jest tworzona przez zespół funkcjonalnie powiązanych ze sobą elementów (instalacji i urządzeń), służących wykonywaniu zadań gospodarczych. Dodatkowo takie zespoły, aby mogły być zakwalifikowane jako obiekty budowlane w postaci budowli w rozumieniu pr.bud., a w konsekwencji stanowić jako budowla przedmiot opodatkowania na podstawie u.p.o.l., muszą być przyporządkowane do jednej z budowli wymienionych expressis verbis w prawie budowlanym, o czym wspomniano powyżej.”
 - „(...) obiekty kontenerowe, będące w posiadaniu Wnioskodawcy, są konstrukcjami stalowymi uzupełnionymi płytą warstwową styropianową. Nie posiadają jednak wbudowanych instalacji, w tym instalacji elektrycznych. Obiekty kontenerowe nie posiadają także urządzeń budowlanych, które jako urządzenia techniczne mogłyby być częścią składową obiektu budowlanego w postaci budowli.”
 - „Z uwagi na fakt, iż niniejsze instalacje i urządzenia nie stanowią części składowych obiektów kontenerowych, nie można ich uznać za całość techniczno-użytkową.”
3. „jeżeli zatem dwie pierwsze przesłanki nie zostały spełnione fakt, iż kontenery związane są z prowadzoną działalnością gospodarczą nie będzie miał wpływu na opodatkowanie podatkiem od nieruchomości”.

Na poparcie swojego stanowiska, w piśmie z dnia 23 grudnia 2014 roku [...] Spółka z o.o. powołała się również na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. (sygnatura akt P 33/09) – odnośnie którego wskazała m.in., że „skoro zatem w ustawie pr. bud. nie można zakwalifikować wprost obiektu kontenerowego do budowli, to dokonanie takiego przyporządkowania na gruncie przepisów podatkowych, stanowi naruszenie podniesionej do rangi konstytucyjnej zasady Nullum tributum sine lege (której komponentem jest zakaz wykładni przez analogię oraz zakaz wykładni rozszerzającej na niekorzyść podmiotów obowiązanych)”.

W ocenie Wnioskodawcy, „kontenery będące w jego posiadaniu, mają cechę niepołączenia trwałego z gruntem, w rezultacie stanowią tymczasowe obiekty budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 5 PrBud”. Ponadto, „obiekty kontenerowe nie są wskazane expressis verbis jako budowla w art. 3 pkt 3 PrBud, w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, a także nie stanowią całości techniczno-użytkowej wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b PrBud. W konsekwencji niniejsze obiekty kontenerowe nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., gdyż nie stanowią budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.”.

OCENA PRAWNA STANOWISKA WNIOSKODAWCY Z PRZYTOCZENIEM PRZEPISÓW PRAWA

Uwzględniając przedstawiony we wniosku z dnia 23 grudnia 2014 r. (data wpływu do tutejszego Urzędu: 02 stycznia 2015 r.) stan faktyczny i prawny, dotyczący kwestii opodatkowania podatkiem od nieruchomości kontenerów, tutejszy organ podatkowy wyjaśnia, co następuje.

Zasady dotyczące opodatkowania nieruchomości podatkiem od nieruchomości reguluje ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 849). Zgodnie z treścią art. 2 ust 1 ww. ustawy, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty, 2) budynki lub ich części, 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Definicja **budynku** wynika z treści art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l., zgodnie z którym, przez pojęcie budynek należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Natomiast definicja **budowli** zawarta jest w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Zgodnie z wyżej wymienionym przepisem, budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Ponadto, według art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, grunty, budynki i **budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej** – są to grunty, budynki i **budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy** lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

Zakres wyżej przytoczonych definicji budynku i budowli należy ustalać przede wszystkim na podstawie powyższych przepisów prawa, z uwzględnieniem regulacji zawartych w art. 3 pkt 3 i pkt 9 ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (t.j. Dz.U.

z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.)³. Odesłanie do prawa budowlanego ma jednak ograniczony zakres i dotyczy tylko pojęć: „obiekt budowlany” oraz „urządzenie budowlane”.

Art. 3 pkt 9 ustawy prawo budowlane definiuje **urządzenia budowlane**, przez które należy rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Natomiast zgodnie z treścią art. 3 pkt 1 prawa budowlanego, **obiektem budowlanym** jest: a) budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, b) budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, c) obiekt małej architektury.

Art. 3 pkt 3 ww. ustawy jest przepisem ogólnym, przybliżającym zakres pojęcia budowli. Zgodnie z tym przepisem, przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Przytoczyć również należy definicję **tymczasowego obiektu budowlanego** zawartą w art. 3 pkt 5 pr.bud., zgodnie z którą – jest to obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, **obiekty kontenerowe**.

Art. 1 ustawy Prawo budowlane stanowi, że przepisy tej ustawy normują działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych – a więc i budowli. W przepisach ww. ustawy, ustawodawca odnosi się do kwestii kontenerów i – w opinii tutejszego organu podatkowego – traktuje je jako obiekty budowlane.

Rozpatrując niniejszą sprawę zaznaczyć należy, że w orzecznictwie sądów administracyjnych wykształciły się dwa niezależne stanowiska w odniesieniu do kwestii opodatkowania tymczasowych obiektów budowlanych podatkiem od nieruchomości. Z tych względów Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie podjął w dniu 03 lutego 2014 r. uchwałę o sygn. akt II FPS 11/13, będącą skutkiem istniejących w orzecznictwie sądowym rozbieżności.

W powyższej uchwale z dnia 03 lutego 2014 r., Naczelny Sąd Administracyjny stanął na stanowisku, że „tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409) **może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych** (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.), jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno – użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności

³ Dalej wskazywana również w skrócie jako „pr.bud.”.

gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych”.

Należy wskazać, iż w świetle wyżej powołanej uchwały, „w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z definicją zamieszczoną w art. 3 pkt 5 P.b., tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechą czasowości użytkowania albo cechą niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a-c P.b. wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą ‘tymczasowe obiekty budowlane’. Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi”.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie tutejszego organu podatkowego niezbędne jest ustalenie, czy przenośne kontenery Spółki można zakwalifikować jako budowlę według wskazanych powyżej przez NSA kryteriów istotnych w sferze podatkowej.

Organ podatkowy wydając indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku z dnia 23 grudnia 2014 r. [...] Spółki z o.o., obiekty kontenerowe będące w jej posiadaniu:

- są to przenośne kontenery wykorzystywane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej,
- są przemieszczane w zależności od miejsca prowadzenia budowy,
- mają cechę niepołączenia trwałego z gruntem,
- są konstrukcją ze stali, uzupełnione płytą warstwową styropianową,
- posiadające instalację elektryczną, która nie jest wbudowana na stałe,
- stanowią „tymczasowe obiekty budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 5 PrBud”.

Co istotne przy rozpatrzeniu niniejszej sprawy – jak wskazuje Strona we wniosku z dnia 23 grudnia 2014 r. – obiekty te są przemieszczane w zależności od miejsca prowadzenia budowy, co oznacza, że **są one wykorzystywane przez Spółkę do prowadzonej działalności gospodarczej.**

Uwzględniając stanowisko wyrażone w ww. uchwale NSA należy wskazać, iż przedmiotowe przenośne kontenery stanowią tymczasowe obiekty budowlane, tj. szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech: cechą czasowości użytkowania albo cechą niepołączenia trwałego z gruntem. Zgodnie ze stanowiskiem NSA, każdy obiekt budowlany można zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech kategorii wymienionych w art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego, czyli do budynków, budowli lub obiektów małej architektury (inaczej mówiąc: każdy budynek, budowla lub obiekt małej architektury może być jednocześnie takim tymczasowym obiektem).

Nawiązując do stanowiska Spółki przedstawionego w piśmie z dnia 23.12.2014 r. odnotować trzeba, że właśnie w powoływanej uchwale NSA z dnia 03 lutego 2014 r.

wskazano, iż tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5⁴ (...) **może być budowlą** w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (...) jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego **lub w innych przepisach tej ustawy (...).**”

W art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane wyszczególnione są budowle, ale tylko te które nie stanowią tymczasowych obiektów budowlanych. Jako inne przepisy przedmiotowej ustawy, które mogą wprost wymieniać budowle – zdaniem tut. organu – należy rozumieć np. art. 3 pkt 5 ustawy. Ustawodawca wprost wymienił w nim strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, **obiekty kontenerowe**.

Jak już wskazano powyżej, obiekty niepołączone trwale z gruntem nie są z całą pewnością budynkiem. W przedmiotowej sprawie Strona wskazała, że obiekty kontenerowe będące w jej posiadaniu nie są trwale połączone z gruntem (cyt. „są przemieszczane w zależności od miejsca budowy” oraz „mają cechę niepołączenia trwałego z gruntem”), więc nie mogą być budynkiem. Powyższe oznacza, że mogą to być budowle lub obiekty małej architektury. Obiekty małej architektury zdefiniowane są w art. 3 pkt 4 ustawy – Prawo budowlane. Rozpatrując definicję obiektów małej architektury jako niewielkich obiektów kultu religijnego, architektury ogrodowej np. wodotryski, użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku – np. piaskownice, śmietniki oraz sformułowaną tezę uchwały NSA z dnia 03 lutego 2014 r. przyjęć należy, że np. kioski i pawilony sprzedaży ulicznej, obiekty kontenerowe czy przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne nie stanowią obiektów małej architektury, a więc stanowią budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Powyższe stanowisko zgodne jest z glosą wydaną do uchwały NSA z dnia 3 lutego 2014 zamieszczoną w Przeglądzie Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych z 2014 r. Nr 6, str. 29.

Tutejszy organ podatkowy, opierając się na opisie obiektu przedstawionym przez Wnioskodawcę, w niniejszej sprawie uznał przedmiotowe **przenośne obiekty kontenerowe wyposażone w instalację elektryczną za budowlę wymienioną w innych przepisach ustawy – Prawo budowlane**, a tym samym – budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

W związku z tym, że przenośne obiekty kontenerowe należące do Wnioskodawcy (tj. przedsiębiorcy) są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlegają opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Powyższe stanowisko ma również odzwierciedlenie w literaturze przedmiotu, gdzie wskazuje się że „Wykluczenie tymczasowych obiektów budowlanych (...) z kategorii: budynek i obiekt małej architektury nakazuje przyjąć, że w pełni wyczerpują one kryteria podatkowej definicji budowli. Uzasadnione jest to tym, że tymczasowe obiekty budowlane są obiektami budowlanymi w rozumieniu ustawy Prawo budowlane. W taki sposób określa je ustawodawca. (...) Skoro tymczasowy obiekt budowlany jest obiektem budowlanym i nie spełnia normatywnych kryteriów budynku i obiektu małej architektury to stanowi budowlę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 upol.”⁵

W ocenie tutejszego organu podatkowego, przenośne obiekty kontenerowe, który nie są trwale związane z gruntem i są wprost wymienione w innych przepisach ustawy Prawo

⁴ W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, iż przenośny kontener jest tymczasowym obiektem budowlanym zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane.

⁵ B. Pahl, Czy tymczasowy obiekt budowlany (hala namiotowa) podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?, Przegląd podatków lokalnych i finansów samorządowych, listopad 2013 r., str. 33.

budowlane (niż w art. 3 pkt 3 ustawy) **spełniają definicję budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a w konsekwencji podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.**

Mając na uwadze powyższe, zdaniem tutejszego organu podatkowego, stanowisko Wnioskodawcy przedstawione w złożonym w tutejszym Urzędzie wniosku z dnia 23 grudnia 2014 roku – jest nieprawidłowe.

Informuje się, że niniejsza interpretacja udzielana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia zapytania organowi podatkowemu i dotyczy stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) przedstawionego we wniosku Spółki z dnia 23 grudnia 2014 r. (data wpływu do tutejszego Urzędu: 02 stycznia 2015 r.).

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku (ul. Henryka Sienkiewicza 84, 15-950 Białystok), po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację, w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.).

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), tj. na adres Prezydenta Miasta Białegostoku: ul. Słonimska 1, 15-950 Białystok.

Otrzymuje:

1. *Wnioskodawca:*
[...] Sp. z o.o.
[...]
2. aa.